

Forestillingens materielle kvaliteter

tekst av Irene Campolmi, kurator og forsker
oversatt til norsk av Ingeborg P. Bodziach

I teater-manuskriptet 'Seks karakterer på jakt etter en forfatter' forteller den italienske skribenten og poeten Luigi Pirandello oss om seks fiktive karakterer som kun eksisterer som del av en større fortelling som formidles via et teaterstykke. På grunn av deres natur, er deres eksistens avhengig av at de stadig er på jakt etter en forfatter og skuespillere som kan fremstille den fortellingen de hører til i på en scene. Kenneth Varpes maleri ser ut til å forestille selve øyeblikket hvor selve malingen opptrer som en av Pirandellos fiktive karakterer, som ser etter en kunstner som gjerne vil utvikle den uferdige fortellingen.

Kenneth Varpe maler substans som fremfører selve maleriets rolle. Han portretterer det tidspunktet i en overgang, hvor materialet avventer videre representasjon. Kunstneren viser det maleriske i et intimt øyeblikk som er like delikat, sensuelt og sårbart/følsomt som en naken kropp som ligger urørlig. Varpe setter i scene et øyeblikk av tidløs hvile, hvor malingen befinner seg, innen det endelig blir til et maleri. På den ene siden utforsker Varpes arbeider hvordan maling som materiale forestiller en kjønnsløs identitet. På den andre siden, gjennom den performative handlingen, inviterer kunstneren betrakteren til å verdsette viktigheten av maleriet avskåret fra den konvensjonelle rollen som representasjon av noe annet. I Varpes arbeider eksisterer maling som en midlertidig overgang mellom representasjon og materiale.

Det er relevant å referere til kjønn i denne sammenhengen. Maleriet er helt klart det mest kjønnede av de kunstneriske media. Her henviser uttrykket 'kjønn' til den systematiske kategoriseringen av hvordan enkelte kjønn skal representere roller og utføre spesifikke sosiale oppgaver. På samme måte som kvinner er tildelt roller som skal forestilles, er maleriet også konvensjonelt tildelt rollen å formidle særskilte representasjoner som forestiller eller opptrer som noe annet enn seg selv. I de siste tiårene er denne forståelsen av kjønn blitt utfordret for sin rigide definisjon og begrensing av subjekter innenfor konvensjonelle sosiale og politiske roller, så vel som oppfatninger av kroppen.

I sine undersøkelser fokuserer Kenneth Varpe på en forståelse av maleriet som bryter med konvensjonelle koder. Han tilegner maleriet rollen å representere noe annet. Dermed er farget maling

Performing matters

text by Irene Campolmi, curator and researcher

In the theatre script "Six Characters in Search of an Author", Italian writer and poet Luigi Pirandello informs us about six fictional characters who only exist to be part of a larger story that is narrated by a theatre play. Because of their nature, they are condemned to exist and constantly look for an author and actors who could perform the story they belong to on a stage. Kenneth Varpe's painting seems to address the moment in which paint acts a Pirandello's fictional character, looking for an artist that would want to develop its unfinished story.

Kenneth Varpe paints a matter that performs the role of a painting. He portrays the moment of passage in which matter rests, waiting to become some other representation. The artist shows paint in an intimate moment that is as delicate, sensual and sweet-and-tender as seeing a naked body lying down inert. Varpe stages this moment of timeless rest in which paint exists before becoming a painting, eventually. On the one hand, Varpe's work explores how paint as matter performs a genderless identity. On the other hand, through this performative gesture, the artist invites the spectator to value the importance of detaching painting from its conventional role of representing something else. In Varpe's work, paint exists in a temporary passage between being a representation and a matter.

Referring to gender in this context is appropriate. Indeed, painting is the most 'gendered' of artistic media. In this context, the term "gender" is used to address a systematic categorization for which certain genders has to perform specific roles and social tasks. Inasmuch as women as a gender are assigned roles to perform, so too, paintings are conventionally employed to convey certain representations and thus to perform the role of representing something else rather than its own self. In recent decades, this understanding of gender have been contested for rigidly defining - and confining - subjects within conventional social and political roles, as well as within certain understanding of the body.

In his research, Kenneth Varpe focuses on understanding painting as a medium that breaks through conventional codifications. He assigns to painting the role of representing something else. Thus, coloured paint is acknowledged as matter performing the

akseptert som materiale som forestiller representasjon av noe på lerretet. Hvis lerretet forstås som en scene for en opptreden, hva gjør så maling som materiale i denne forestillingen? Hvorfor opptrer malingen som maleri i denne forestillingen?

Kenneth Varpe dykker dypt ned i dette mediet. I sitt arbeid fremstiller han maleriet uten dets performative maske, som et avbrett fra iscenesettelser og roller. Hans interesse tenes av å se på maleriet som et medium som utfordrer dets sosialt aksepterte vante kjønnsroller. Hans arbeider utforsker de flytende overgangene mellom roller og funksjon i maleriet, og gir form til representasjon av et formløst medium, som i sin tvetydighet gjemmer seg bak de representasjoner det fremstiller. Flyt referer til en horisontal og reversibel tolkning av ideer. I sitt essay 'How to Install Art as a Feminist'¹ benytter kunsthistoriker og kurator Helen Molesworth uttrykket 'horisontal' for å belyse hvordan en feministisk og queer tilnærming til kunst nødvendigvis opererte parallelt med motsatte fremstillinger som eksklusjon, avvísning og maktposisjoner. Molesworth foreslår å lese kunst horisontalt ved å se på genre, media og tema gjennom et interseksjonelt perspektiv. Denne tilnærmingen forsvaret den kunstneriske praksis som del av en spennende utveksling hvor ting, tanker og vesener sameksisterer på måter som enda ikke er definert. En liknende filosofi fremstår fra feminist pioneren Simone de Beauvoir, som påstår at 'vi er ikke født men i stedet blir; til en kvinne'. Følger vi Beauvoirs perspektiv, foreslår filosof og kunsthistoriker Judith Butler at våre handlinger skaper den personen vi er og de sosiale roller vi ønsker å opptre i. Ved å betegne handlingene som performative, legger Butler vekt på hvordan vi kan bringe roller inn i våre liv som ikke er konvensjonelt tillagt oss². Butler påpeker at å være kvinne er å presse kroppen til å passe inn i den konvensjonelle ideen om 'kvinne' og inviterer dermed til å koble fra enkelte forestillinger om feminitet fra forestillinger om kropp. Butler vektlegger også hvordan kjønn er en rolle som presenteres for å være i verden.

Ved å snakke om maleri som 'kjønnet praksis' er det viktig å legge vekt på mediets evne til å opptre i forskjellige roller, og på det vis kunne passere gjennom former. Butler bruker betegnelsen 'performative' som refererer til og hovedsakelig karakteriserer forestilling og fremføring som handling, noe som gir mulighet for å bevege seg gjennom flere former. Å fremføre betyr å passere gjennom forskjellige former og forhold. Når det brukes til å betegne et medium, er ordet 'performance' ofte knyttet til kroppslig handling. Ved handlingen å lage et maleri, fremfører også lerretet og malingen visse historiske forståelser av maleriet, for eksempel som representasjon. Varpe revurderer denne handlingen og leker med begrepet 'flyt' for å vise den reversible skiftende bevegelsen mellom forskjellige poler. I hans praksis, fremstiller malingen en av sine mange identiteter og beveger seg flytende fra å være maleri til å være råmateriale.

Serien av malerier som representerer maling gir form til den retoriske tropen *anacoluthon*, som ved å motsi sine egne premisser har som mål å bekrefte dem. Varpes omhyggelig presise og detal-

part of some other representation on canvas. If the canvas is understood as a stage for performance, then what is paint as matter doing to perform as a painting?

Kenneth Varpe profoundly researches these questions on the medium. In his work, he stages paint without its 'performance' mask in a break between jumping on the stage and performing some other roles. His interest sparks in looking at painting as a medium that 'queers' its socially accustomed gender role. His work explores the fluid transitions between role and function in painting, giving form to the representation of a shapeless medium that ambiguously hides behind the representations that it conveys. Fluidity refers to the organic horizontal and reversible interpretation of ideas. In her essay 'How to Install Art as a Feminist,' art historian and curator Helen Molesworth employs the term 'horizontal' to highlight how a feminist and queer approach to art operated necessarily alongside opposite narratives of exclusion, rejection and positions of power. Molesworth proposes to read art horizontally, looking at genres, media and themes through an intersectional perspective. This approach advocates reading artistic practices as part of an exciting exchange where things, thoughts and beings coexist in forms that are yet to be defined. Following a similar philosophy, feminist pioneer, Simone de Beauvoir, claims how "one is not born, but, rather, becomes a woman". Drawing from de Beauvoir's perspective, philosopher and art historian Judith Butler suggests how actions shape the person we are and the social role we wish to perform. By naming those acts 'performative', Butler emphasizes how we can bring into life roles for ourselves that would not be conventionally assigned to us². Butler points out that to be a woman is to induce the body to conform to a conventional idea of the 'woman' and thus invites to detach certain notions of femininity from certain notions of the body. Butler also emphasizes how gender is a role performed to inhabit the world.

In talking about painting as a 'gendered practice', it is important to stress the ability of the medium to 'perform' different roles, and thus to pass through forms. Butler uses the term 'performative' to refer to the principal characteristic of performance as a gesture, one that enables the passage through different forms. 'To perform' means to pass through various shapes and conditions. When it is used to name a medium, the word 'performance' is frequently linked to body action. In the action of making a painting, the canvas and the paint also perform certain historical understandings of painting, for example, as a representation. Varpe rethinks this action and plays with the notion of 'fluidity' to address in his paintings the reversible shifting movement between various poles. In his practice, paint performs one of its many identities, fluidly moving from being a painting and being a raw matter.

The series of paintings representing paint gives form to the rhetorical trope of the *anacoluthon*, one that by contradicting its own premises aims at affirming them. Varpe's meticulously precise and detailed representations of paint show that the medium deceives the spectator - it is not born but become painting, to paraphrase Simone de Beauvoir. Indeed, by looking at his early career video

jerte representasjoner av maling viser at mediet fører betrakteren bak lyset – det er ikke født men blir til et maleri - for å parafasere Simone de Beauvoir. Ved å studere video-arbeider fra Varpes tidligere karriere, utviklet under hans studier ved Chelsea College of Art & Design i London, aktualiseres maleriene på en ny måte. I videoverket 'Dance Exercise', opptrer skyggen av den unge Varpe dobbel, og hans refleksjon ser ut til å være i kamp med skyggen av hans alter ego. Dansende foran en lyskjegle filmer kunstneren sin skygge med dens refleksjon projisert på veggen. Lidenskapen for å leke gjemsel er også tilstede i et annet tidlig videoverk kalt 'Bag exercise' hvor vi ser Varpe med en plastpose som sakte kommer ut av munnen hans og til slutt dekker hele ansiktet og visker ut hans identitet. I Varpes praksis er hans forsøk på å gjemme og føre bak lyset, visuelle parafasere for tvetydigheten ved livet som alltid befinner seg i stadier av 'innmellomhet'.

Varpes praksis har en høyt utviklet sensitivitet for å eksistere i overgang. Hans arbeider undersøker kjønnsroller og flyt, ikke gjennom innhold, men ved materiale. Seriene av malerier i utstillingen "Fluid Pose" er en queer kommentar som utfordrer enkelte oppfatninger av maleri. Når maleriet ikke er forestilt og opptrer uten sin rolle som maleri, starter de mest interessante, tvetydige og fascinerende nyanser å manifestere seg selv.

Irene Campolmi arbeider som uavhengig kurator og forsker. Hun er basert i København men lever og arbeider i transit.

work developed during his studies at Chelsea College of Art & Design in London, the recent series of paintings find a new raison d'être. In the video work called "Dance Exercise", the shadow of young Varpe appears doubled, and his reflection seems to battle with the shadow of his alter ego. Dancing in front of a cone of light, the artist films his shadow and its reflection projected onto the wall. Yet the desire to play with hiding is present in another early video work called "Bag exercise" where Varpe is seen expelling from his mouth a plastic bag that slowly covers his face completely erasing his identity. In Varpe's practice, the attempt to hide, conceal, deceive seems to paraphrase in visual terms the ambiguity of living which takes place always in a state of 'in betweenness'.

Varpe's practice has a very developed sensitivity towards existing in transitional forms. His work explores gender roles and fluidity not through the content but through the medium. The painting series displayed in the show "Fluid Pose" is a queer statement to defy certain understandings of painting. Interestingly, when paint is 'unstaged' without performing its role as a painting, the most intriguing, ambiguous and yet fascinating nuances slowly begin to manifest themselves.

Irene Campolmi works as an independent curator and researcher. She's based in Copenhagen but lives and works in transit.

1 Helen Molesworth, "How To Install Art as a Feminist," i *Modern Women: Women Artists at the Museum of Modern Art*, eds. Cornelia Butler and Alexandra Schwartz, Museum of Modern Art, New York, 2010, s. 498-513.

2 Judith Butler, *Gender Trouble: Feminism and the Subversion of Identity*, Routledge: London, 1990, s. 1-6

1 Helen Molesworth, "How To Install Art as a Feminist," i *Modern Women: Women Artists at the Museum of Modern Art*, eds. Cornelia Butler and Alexandra Schwartz, Museum of Modern Art, New York, 2010, pp. 498-513.

2 Judith Butler, *Gender Trouble: Feminism and the Subversion of Identity*, Routledge: London, 1990, pp. 1-6